

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ «ΚΑΤΙ»

Ήταν χάραμα. Ο ήλιος δειλά-δειλά σκαρφάλωνε στην ουράνια κλίμακα για να πάρει κι αυτός την θέση του στον ατελείωτο θόλο. Είχε ξυπνήσει πολύ πρωί έχοντας ήδη πάρει την απόφασή του: Δεν το είχε βρει, θα έφευγε. Συνήθιζε να φεύγει, αφού πρώτα είχε αποκομίσει αρκετά στοιχεία από τον κάθε τόπο και τους κατοίκους του.

Φορτώθηκε στον ώμο το δισάκι του και με σταθερό βηματισμό πέρασε τα σύνορα της μικρής πόλης και ξεχύθηκε για μία ακόμη φορά στο άγνωστο. Αυτό τον κέντριζε, αυτό αγαπούσε, το αιφνίδιο, το απρόσμενο. Δεν αποχαιρέτησε κανέναν. Ποτέ δεν το έκανε. Έτυχε ένας 80ρης επιστάτης να τον δει εκείνο το πρωινό καθώς αποχωρούσε, αλλά στο νεύμα του δεν πήρε καμία απάντηση.

Ο άντρας δεν συνάντησε κανέναν στο διάβα του, όπως ακριβώς ήθελε...

Ακούστηκαν έπειτα ιστορίες πολλές για τον άνθρωπο αυτό και την προσωπικότητά του. Μύθοι πλασμένοι από πηλό και νωπό χρώμα, γεγονότα συνδεδεμένα με σιδερένιες αλυσίδες λέγονταν, αλλά συνήθως δεν είχαν κανένα νόημα ή ουσία.

Ήταν λόγια των ανέμων, έρμαια της σκέψης και της φυλακισμένης βούλησης που έβρισκαν καταφύγιο κάτω από τη σκεπή μίας συγκεκριμένης απάντησης: Αναζητούσε το χαμένο «κάτι». Επισκεπτόταν σε όλη του την ζωή χωριά, συνοικίες και πόλεις. Συνομιλούσε με τους κατοίκους, σύναπτε δεσμούς. Αφηγούνταν ιστορίες για κόσμους μακρινούς πέρα ακόμη και από τα σύνορα της φαντασίας, διεύρυνε τους περιορισμένους ορίζοντες με τις προτάσεις και τις ιδέες του.

Κάποιοι ένιωθαν εμπιστοσύνη και άνοιγαν τις αγκάλες τους και ξεδιπλώνονταν τα φύλλα της καρδιά τους. Άκουγαν με θαυμασμό και επιθυμούσαν να μάθουν καιάλλα. Όλα φάνταζαν αληθινά και φανταστικά ταυτόχρονα, καθώς οι λέξεις ξεπηδούσαν όχι μόνο από το στόμα του αλλά και από την ψυχή του, καλπάζοντας στο ατελείωτο αίσθημα. Χειριζόταν άπταιστα το λόγο και μιλούσε γλώσσες πολλές.

Έψαχνε λένε πολλοί μια αλήθεια. Την αλήθεια ανάμεσα στους ανθρώπους και όλα τα όντα. Κουβαλούσε στο δισάκι του μελωδίες. Πολύχρωμες, παιχνιδιάρες, διαφορετικές, άυλες μελωδίες. Προσπαθούσε να ξεκλειδώσει, χωρίς κλειδί, με την πειθώ και την αγάπη τραγούδια σε κάθε ψυχή, όσα κυρίως ήταν βαθιά κρυμμένα,

σκονισμένα και ξεχασμένα στη σφαίρα του παρελθόντος, όσα είχαν ριχτεί στο ατελείωτο πηγάδι της λησμονιάς. Αναβίωνε παλιές στιγμές, δημιουργούσε μελλοντικές αναμνήσεις, περιέπλεκε γνώμες και απόψεις σε μεταξωτούς ιστούς.

Πίστευε λέγεται, πως οι καιροί έχουν αλλάξει, πως η ρόδα γύρισε και πως έχει χαθεί αυτό το «κάτι». Ποτέ δεν προσδιόριζε τι ακριβώς ήταν αυτό το κάτι. Αν εννοούσε την αγάπη, την ομόνοια, αν ήταν αίσθημα ή αερικό, νεφέλη ή υλικό σώμα.

Στις συνομιλίες του προσπαθούσε ένα φέρει πιο κοντά τις κοινότητες και εμφανιζόταν με ονόματα διαφορετικά. Άνοιγε το δισάκι του και άφηγε ελεύθερες τις μελωδίες και παρακινούσε τους ανθρώπους να ανακαλύψουν την δική τους, ή ο ένας του άλλου και να χορέψουν όλοι μαζί σε ένα μέτρημα κοινό, να βρουν τους ρυθμούς που τους ενώνουν τις νότες που τους εκφράζουν όλους μαζί, χωρίς λόγια απαραίτητα, χωρίς σκέψη, με το αίσθημα. Με την ανάγκη της καρδιάς και στην μεταφορά της στην ιστορική γραμμή.

Σε κάθε τόπο οι άνθρωποι αντιδρούσαν διαφορετικά, ακόμη και μέσα στην ίδια συνοικία. Μερικοί έμπαιναν στον χορό ξεχνώντας την απλή, ωμή και άχαρη καθημερινότητα, αφήνοντας το πνεύμα ελεύθερο, κεντώντας οι ίδιοι την μοίρα τους, την ρακένδυτη μοίρα τους. Άλλοι απαξίωναν, στέκονταν προσγειωμένοι στον πραγματικό κόσμο, τον εύκολα αντιληπτό και αποδεκτό.

Κανείς ποτέ δεν προσδιόρισε τα χαρακτηριστικά ή την ηλικία του. Για κάποιους ήταν ο «ράφτης των ονείρων» για τις ελπίδες που έδειχναν μακριά στον νοτιοανατολικό φάρο, για τα όνειρα που με εβένινη κλωστή έραβε και έπειτα ξήλωνε και τα προσέφερε απλόχερα, χωρίς αντάλλαγμα. Για άλλους ήταν ένας κυματισμός που ερχόταν και έφευγε, εξαφανιζόταν στο πλήθος, ένας ανάμεσα σε χιλιάδες στόματα, χιλιάδες ψυχές.

Ίσως να ήταν ένας άνεμος που τον έφερνε απαλά σε κάθε πόλη, ο λίβας ή ο ζέφυρος ψιθυρίζοντάς του λόγια ανείπωτα κλειδωμένα βαθιά σε καρδιές που ραγίζουν. Ίσως να αντιπροσώπευε μια θεότητα, το ατελείωτο, το ανολοκλήρωτο, το κρυφό, την συνέχεια, μια προσπάθεια για το κάτι παραπάνω, το άγνωστο ίσως να ήταν ο ίδιος.

Πάντα άφηγε πίσω του ένα σημάδι, μια ανάμνηση ότι επισκέφτηκε τον τόπο τούτο, πως γνώρισε τους ανθρώπους που γεννήθηκαν σε τούτα τα χώματα, είτε ήταν χώματα, είτε ύδατα.

Ίσως ήταν μια σκέψη, μια σκέψη που αναζητούσε τροφή για να ανθίσει, μια ιδέα εγκλωβισμένη σε έναν μισοχαλασμένο γλόμπο χωρίς ρεύμα, μία ανάσα που εισέρχεται βαθιά στον εαυτό μας, στον χαμένο χάρτη του δικού μας πελάγους, του δικού μας θησαυρού.

Κάπου ακούστηκε ότι βρήκε αυτό το κάτι που έψαχνε και εγκαταστάθηκε εκεί βάζοντας μία τελεία στο ταξίδι του, που ως τώρα έβαζε όλο αποσιωπητικά. Έπειτα όμως κάποιος αφηγήθηκε μια άλλη ιστορία, πως άκουσε τις νότες του να κελαηδούν στις ρεματιές καις τους κάμπους, και πως περνούσε μαζί τους απέραντες θάλασσες, λίμνες και ποτάμια, ογκώδη βουνά και σπήλαια, φτάνοντας ακόμη και στα άστρα, στον ατελείωτο ουρανό.

Ίσως να βρήκε τελικά το «κάτι» ανάμεσα στις ψυχές, το «κάτι» που ενώνει καρδιές, στιγμές και κόσμους. Όλα τούτα μπορεί να φαντάζουν αλλόκοτα στα αυτιά σας, μα δεν ακούμε μόνο με τα αυτιά. Ίσως να είναι μια ιστορία μακρινή από την πραγματικότητα. Μη γνωρίζοντας, το πού ή το πότε, παρατηρώντας και νιώθοντας, καθοδηγούμενοι από μια ανεξήγητη δύναμη, ένα ένστικτο, αναζητώντας, ρωτώντας για την αλήθεια, κατοικώντας στις πτυχές των ονείρων, ζώντας την κάθε στιγμή μέχρι την κόψη του μαχαιριού...